

Zomer in het Zwart

Zomer in het Zwart

Robin Cuypers

Dit is een fictief werk. Alle personages, namen, dialogen, gebeurtenissen en instellingen zijn ontsproten aan de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt. Elke gelijkenis met werkelijke personen, levend of overleden, of met feitelijke gebeurtenissen berust op louter toeval. Vermelde organisaties, bedrijven, merken en locaties worden fictief gebruikt en eventuele overeenkomsten met de werkelijkheid zijn onbedoeld.

Schrijver: Robin Cuypers
Coverontwerp: Robin Cuypers & GPT-5
ISBN: 9789465313306
© Robin Cuypers

1 De Verzengende Zomer

De stad leek te zinderen onder een onzichtbare koepel van vuur. Antwerpen kreunde, elke straatsteen straalde hitte uit alsof hij rechtstreeks uit een oven was gehaald. De Schelde glom loom en stil, een zilveren spiegel die geen verkoeling bood. De lucht hing zwaar van zweet, uitlaatgassen en de geur van afval dat in de zon wegrotten. Het was een zomer die alles stillegde, alles bedwelmde. De warmte hing als een kleed over de stad, een deken die je niet van je af kon slaan.

Hoofdinspecteur Hannah de Wit zat op de rand van haar bed en veegde met de rug van haar hand over haar bezwete voorhoofd. Het was nog maar half zeven 's ochtends, maar het appartement voelde al als een sauna. De ventilator in de hoek zoemde vruchteloos, blies enkel warme lucht rond alsof hij haar belachelijk wilde maken. Ze had nauwelijks geslapen. Haar ogen prikten, haar hoofd bonsde van de vermoeidheid en van de whisky die ze rond twee uur 's nachts nog had opengetrokken. Eén glas om te kalmeren waren er drie geworden. Haar maag protesteerde bij elke beweging.

Ze slofte naar het raam en trok het gordijn opzij. Het uitzicht bood geen enkele troost. De straat beneden lag er verlaten bij, alsof iedereen zich had verschanst achter muren en gordijnen. Een verlaten blikje rolde in slow motion over het asfalt, voortgestuwd door een zeldzame windvlaag die meer stof dan lucht verplaatste. De hitte drukte alles naar beneden. Geen kinderen die speelden, geen vogels die floten, enkel een stad die zweette. Zelfs de lucht leek stil te staan.

Aan de muur hing een vergeelde foto van haar zusje Sarah, breed lachend, met een bos bloemen in haar hand. Het beeld was een dolk die ze zichzelf elke dag opnieuw in de borst stak. Ze kon het niet wegdoen, maar het gaf ook geen troost. Enkel leegte, enkel vragen. De hitte maakte de leegte ondraaglijker. Sarah, verdwenen, nooit teruggevonden. Hannah's eigen gemis was als een wond die nooit sloot en die in deze verstikkende zomer alleen maar rauwer aanvoelde.

Ze strompelde naar de keuken en schonk zichzelf een glas water in. Het water smaakte metaalachtig, lauw, maar ze dronk het gulzig. Ze voelde hoe het door haar keel gleed zonder verkoeling te brengen. Ze staaarde naar de foto van Sarah die ook hier in de keuken stond, alsof haar zus haar overal volgde. Soms dacht Hannah dat Sarah's ogen haar veroordeelden. Andere keren leek het alsof ze smeekte om gevonden te worden. Beide interpretaties maakten haar even radeloos.

Het geluid van haar telefoon sneed door de stilte. Hannah staaarde er een fractie te lang naar, alsof ze moest beslissen of ze wel wilde opnemen. Uiteindelijk drukte ze met trillende vingers op de groene knop.

'De Wit,' klonk haar schorre stem.

'Hannah, er is een melding,' zei Thomas Vercauteren aan de andere kant. Zijn stem was, zoals altijd, beheerst, alsof niets hem ooit volledig kon ontregelen. Maar Hannah hoorde de ondertoon. Iets ernstigs.

'Waar?'

'Stadspark. Je moet dit zien.'

Een korte stilte. Hannah voelde hoe haar keel dichtkneep, nog voor ze wist wat er precies was gebeurd. Het Stadspark, midden in de stad, een plek van joggers, moeders met kinderwagens,

kinderen op stepjes. De zomer had die plek veranderd in een stoffige, uitgedroogde vlakte. En nu blijkbaar... iets anders.

‘Ik kom eraan,’ zei ze, haar stem harder dan ze zich voelde.

Ze douchte niet. Ze trok een wit hemd aan dat meteen aan haar huid bleef kleven, en een donkere broek die zwaarder leek dan ooit. Haar pistool hing vertrouwd maar ongemakkelijk aan haar heup. Ze keek nog één keer naar Sarah’s foto, slikte, en sloeg de deur achter zich dicht.

Buiten brandde de stad. Auto’s glommen als gesmolten metaal, honden hijgden lusteloos in de schaduw, en de lucht trilde boven het asfalt. Hannah reed met open ramen, maar het bracht geen verkoeling, enkel de geur van verbrand rubber en warme benzine. Ze reed traag door de lege straten, langs gesloten cafés en lege terrassen waar parasols nutteloos hingen. Een enkele fietser trapte voorbij, het gezicht rood aangelopen, de blik naar beneden gericht alsof de hemel hem elk moment zou verpletteren.

Onderweg dacht ze aan Thomas. Betrouwbaar, nuchter, soms frustrerend rationeel. Zonder hem was ze waarschijnlijk al ingestort, maar soms voelde zijn kalmte ook als een stille aanklacht tegen haar eigen chaos. Ze wist dat hij zich zorgen maakte. Over haar drankgebruik, haar obsessie met oude dossiers, haar nachtmerries. Maar hij zei er weinig over. Hij liet haar begaan, zoals een ouder een kind dat koppig zijn eigen weg volgt.

De sirene in de verte leidde haar naar de plaats delict. Het Stadspark was afgezet met geel politielint dat in de zeldzame windvlagen klapperde. Een groepje nieuwsgierigen had zich verzameld, hun gezichten rood en glimmend van de hitte en de spanning. Twee agenten probeerden hen op afstand te houden. Het geroezemoes was gedempt, alsof zelfs de nieuwsgierigheid van de omstanders gebroken werd door de hitte.

Hannah parkeerde haar auto scheef, stapte uit en voelde de zon als een vuistslag op haar nek. Zweet gutste langs haar slapen. De lucht rook naar droog gras, naar aarde die te lang zonder regen had gezeten. Ze liep langs het lint en voelde de spanning toenemen bij elke stap.

Thomas stond haar op te wachten. Zijn hemd was keurig, zijn blik strak, maar zijn kaakspieren verrieden spanning. Hij knikte kort. 'Bereid je voor,' zei hij enkel.

Ze liepen samen langs het lint, het droge gras kraakte onder hun schoenen. En toen zag ze het. Het lichaam lag in een open plek, waar de zon genadeloos op neersloeg. Een jonge vrouw, begin twintig misschien, op haar rug in het verdorde gras. Haar gezicht verstijfd in een grimas van angst en pijn. Ze droeg een rood jasje en een kap die half verschoven was. Naast haar hoofd stond een rieten mandje.

Het duurde een fractie van een seconde voor Hannah beseftte wat ze zag. Haar maag draaide zich om.

Het rode jasje. Het mandje. Roodkapje.

Maar dit was geen sprookje. Dit was een slachting. De buik van de vrouw was opengesneden, zorgvuldig, bijna alsof iemand een les anatomie had willen geven. Haar ingewanden waren netjes naast haar gelegd, alsof ze tentoongesteld moesten worden. In het mandje lagen vijf afgehakte vingers, zorgvuldig geschikt, als een bizar boeket.

Een jonge agent aan de rand van het veld walgde zichtbaar en draaide zijn hoofd weg. Zijn schouders schokten, maar hij hield zich groot. Thomas bleef strak voor zich uitkijken, zijn handen in zijn zakken geklemd. Hij liet niets zien, maar Hannah kende hem goed genoeg om te weten dat ook hij werd geraakt.

'Ze hebben haar... opgezet,' fluisterde Hannah. Haar stem brak bijna.

Een rustige, kalme stem mengde zich bij hen. Dr. Elise Dubois, de forensisch patholoog, stond er al. Haar witte blouse zat vol zweetplekken, maar haar houding was onverstoorbaar. Ze knielde bij het lichaam en sprak alsof ze een les gaf.

‘Meswerk,’ zei ze, terwijl ze het lichaam bestudeerde. ‘Zeer precies. De amputaties,’ ze wees naar het mandje, ‘zijn chirurgisch uitgevoerd. Geen amateurwerk.’

‘Een dokter?’ vroeg Thomas. Zijn stem was laag, gespannen.

Dubois haalde haar schouders op. ‘Of iemand met medische training. Het is hoe dan ook iemand die weet hoe je een lichaam moet openmaken zonder chaos te veroorzaken. Dit is gecontroleerd. Berekend.’

Hannah voelde een rilling langs haar ruggengraat, ondanks de verzengende hitte. Dit was meer dan een moord. Dit was theater. Een boodschap. Een voorstelling die door iemand in scène was gezet. En diep vanbinnen, in een plek waar ze liever niet kwam, voelde ze iets anders: herkenning. Alsof een lang vergeten echo uit haar jeugd haar waarschuwde dat dit nog maar het begin was.

Ze draaide zich om en keek naar de rand van het park, waar de nieuwsgierigen probeerden te zien wat er gebeurde. Sommigen hielden hun telefoon in de lucht, probeerden door het lint heen foto’s te maken. Anderen fluisterden opgewonden, alsof dit spektakel hun dag kleur gaf. Hannah voelde woede. Dit was geen spektakel. Dit was iemand die het leven van een jonge vrouw had uitgewist en er een macabere voorstelling van had gemaakt.

‘Zorg dat ze afstand houden,’ beet ze een agent toe. Haar stem klonk scherper dan bedoeld, maar ze kon het niet helpen.

Ze wendde zich opnieuw tot het lichaam. Het beeld brandde zich in haar netvlies. Het rood van het jasje, het riet van het mandje, het onnatuurlijke wit van ingewanden in de zon. Ze wist nu al dat

ze dit nooit meer zou vergeten. En ze wist ook dat dit niet het laatste slachtoffer zou zijn.

De zomer was begonnen. En hij zou zwart kleuren.

Hannah knielde neer, de stof van haar broek nam meteen de warmte van het gras over. Ze liet haar blik bewust traag over de omgeving glijden. Er waren geen duidelijke sporen van slepen. Geen uitgesmeerde bloedbanen die wezen op verplaatsing over langere afstand. De schoenen van het slachtoffer lagen niet ver weg, half verborgen in het gras, alsof iemand ze na het opzetten haastig had teruggelegd. Er hing een zoete, misselijk makende lucht van bloed in de hitte, een geur die zich vastzette in kleren en huid. Ze wist dat ze die nog dagen zou ruiken, ook als ze honderd keer zou douchen.

Ze keek op naar Dubois. Hoe laat schat je dit. vragen was ritueel, weten was noodzakelijk.

Afgelopen nacht, zei Dubois. Moeilijk te preciseren met deze hitte. De insecten werken tegen ons. Maar niet langer dan twaalf uur. De weefsels zijn nog te vers, ondanks de zon.

Hannah knikte. Iemand die hier rondliep met een rieten mandje, midden in een stad die kookt. Iemand die zich niet liet afschrikken door de kans gezien te worden. Of iemand die wist waar de blinde vlekken van het park lagen.

Thomas boog zich bij haar neer. Kijk hier, fluisterde hij. Vlakbij het hoofd, net buiten de plek waar de forensische koorden gespannen waren, lag iets kleins in het gras. Een rood lint, dun en rafelig, alsof het uit een kostuum was getrokken.

Markeren en veiligstellen, zei Hannah. Handschoenen. Zakje. Foto. Ze hoorde zichzelf de woorden uitspreken met de mechaniek van routine, alsof taal alleen nog bestond uit protocollen. Het stelde een beetje gerust. Een klein beetje.

Een omstander riep iets vanachter het lint. Inspecteur, roept u ons als we weg moeten. Hij klonk opgewonden, niet bang. Hannah deed alsof ze het niet hoorde. Thomas wierp de man een blik toe die elk vervolgvord in zijn keel deed verstommen.

Agent De Wilde kwam aangestapt met een schriftje in de hand. Vrouwelijk slachtoffer, begin twintig, geen identiteitsbewijs aangetroffen. We hebben haar gezicht nog niet publiek gemaakt, voor het geval er familie in de buurt is. Er is een jogger die zegt dat hij iets heeft gehoord. Geen schreeuw, eerder een schok of gekraak. Rond half vijf vanmorgen. Hij durfde niet dichterbij te komen, dacht dat het een ziek dier was.

Waar is hij, vroeg Hannah.

Daar, bij het pad, zei De Wilde, en wees naar een man met korte krullen en zweetvlekken in zijn grijze T shirt. Hij hield zijn handen in elkaar geklemd en staarde naar zijn schoenen.

Hannah stond op, haar knieën kraakten. Ze voelde een flits van schaamte om de whisky van vannacht die nog altijd als sluier om haar hoofd hing. Ze liep naar de man met Thomas naast zich.

Ik ben hoofdinspecteur De Wit. U bent de jogger,

Ja. Karim. Ik loop hier elke ochtend. Vandaag was het anders. Het rook erger. Zoals in de haven, als er iets doods ligt. Hij keek even op en meteen weer neer. Ik zag dat lint nog niet. Ik durfde niet dichterbij. Ik hoorde iets, heel kort. Als een knip met metaal. Hij schrok van zijn eigen woorden en slikte. Ik dacht dat ik gek werd.

U hebt het lichaam niet aangeraakt,

Nee. Ik ben omgedraaid en ben naar de uitgang gelopen. Toen heb ik de politie gebeld.

U zag iemand weggaan,

Karim schudde het hoofd. Ik zag alleen de zon. Hij probeerde een glimlach en gaf het op. Het was te warm om te liegen, dacht Hannah nog. Te warm om iets vol te houden dat niet waar was.

Bedankt. We nemen later nog een officiële verklaring op. Drink water. Zoek schaduw, zei Thomas. Hij legde kort een hand op Karims schouder en liep dan weer mee met Hannah.

De pers is onderweg, zei De Wilde terwijl hij hen opving. We hebben ze nog tegengehouden, maar u kent ze. Iemand heeft al beelden gedeeld op sociale media. Een foto van het lint. Tot nu toe geen herkenbare details.

Hannahs telefoon trilde in haar broekzak. Ze haalde hem eruit en keek naar het scherm. Commissaris Wauters. Ze nam op en draaide zich half om, weg van de scène.

Hannah, zei Wauters, warm en haastig. Ik heb al twee telefoons gehad van de burgemeester. Wat is er aan de hand in het Stadspark. Is dit een losstaand geval of hebben we een probleem dat van de daken zal worden geschreeuwd.

We hebben een vrouwelijk slachtoffer, zei Hannah. Jonge leeftijd. Mise en scène met verwijzing naar een sprookje. Er is chirurgische precisie zichtbaar. Ik kan nog niets zeggen over een patroon. Het is te vroeg.

Sprookje, herhaalde Wauters. Zijn zucht kraakte door de speaker. Geen speculaties tegen de pers. U weet wat er vorig jaar is gebeurd toen de druk opliep. Zijn stem werd net iets zachter. Ik reken op u, De Wit. Geen fouten. Niet nu.

Hannah beet op haar lip. Ik hou u op de hoogte, commissaris. Ze verbrak de verbinding en voelde hoe de woorden vorig jaar als een steen in haar maag zonken. De Slager van de Schelde. De zaak die ze had opgelost en die haar had leeggehaald als een huis waar de meubels uit waren gedragen. Sindsdien stond alles scheef. Slapen was een strijd. Eten een formaliteit. Drinken een valkuil.

Ze keerde terug naar de scène. Dubois stond recht en schoof haar handschoenen uit. We nemen haar mee. Voorlopige impressie.

Geen tekenen van verdediging aan de handen, wat past bij het feit dat die er niet meer zijn. Geen duidelijke kneuzingen op de polsen of enkels, dus ze is waarschijnlijk niet lang vastgebonden geweest. Het snijwerk is onberispelijk. Ik wil de randen onder de microscoop zien. Het ziet eruit als een scherp mes met een stabiele hand. De vingers zijn in het mandje gelegd alsof ze een soort telspel vormen. Vijf. Het klassieke getal.

Thomas schreef mee. Hannah keek naar de rand van de open plek. Daar, precies waar het pad uitwaaiert in de grasvlakte, lagen twee platte stenen. Als je er van bovenaf naar keek, leken ze op ogen. Onzin, dacht ze, maar het beeld bleef. Ogen die kijken, altijd kijkend.

Een drone zoemde even boven het lint, een scherp insectengeluid dat iedereen deed opkijken. Een agent gebaarde boos en riep dat het ding weg moest. De drone schoof traag opzij en verdween, maar iedereen wist dat de beelden al onderweg waren naar een scherm, ergens in de stad, bij iemand die zijn ontbijt at in de koele schaduw van een airco.

Hannah liep langs de boomgrens die de open plek omsloot. De stammen waren droog en grijs. Er hing schors los, en de grond was stoffig. Achter een lage struik zag ze een vage afdruk in het stof. Geen schoenprofiel, eerder de indruk van een zool zonder tekening. Iemand had bedachtzaam gelopen, of was lichtvoetig. Ze markeerde de plek, liet foto's nemen en keek naar het pad dat verder het park in leidde.

Ze hoorde haar moeder in haar hoofd. Niet van het pad afwijken, Hannah. Ze zag de bladeren van het bos in haar geheugen en de hand van haar moeder op haar schouder. Het was een beeld dat niet bij dit park hoorde en toch drong het zich op. Je moet van dit pad af, dacht ze. Anders zie je niets.

Thomas kwam naast haar staan. Jij bent ergens, zei hij zacht.

Altijd, antwoordde ze. Ze liet haar ogen over de bomen gaan. Het was alsof de hitte geluiden uitwiste. Geen vogel. Alleen het zingen van insecten en heel in de verte het verkeer als een doffe zee.

We nemen het lint nog een stuk verder, zei ze. Ik wil de aanlooproute in kaart. Als hij dit hier heeft opgezet, is hij vanaf ergens gekomen. Er moet iets zijn. Een zak, een auto die even stopte, een fiets die geparkeerd stond. Iets.

De Wilde knikte en ging agenten aansturen. Hannah voelde hoe de zaak in haar hoofd een vorm begon te krijgen. Niet helder, nog lang niet, maar voldoende om te voelen dat ze er niet meer uit zou komen tot het klaar was. Het was alsof iemand een koord om haar middel had geslagen en zachtjes trok. Vooruit. Verder. Dieper. Een vrouw met een zonnehoed stond aan de rand van het lint. Haar lippen trilden. Mijn kind speelt hier, zei ze zonder dat iemand iets had gevraagd. Mijn kind speelt hier elke dag. Alsjeblieft, zeg dat het voorbij is.

Het is voorbij voor vandaag, zei Hannah. Haar stem klonk zachter dan ze zich voelde. Ga naar huis. Drink water. Blijf binnen. De vrouw knikte, maar bleef staan. Alsof weggaan betekende dat je toegaf dat de wereld gevaarlijker was dan gisteren. De schouwwagen werd voorgereden. Het lichaam werd met een voorzichtige choreografie van handen en stemmen verplaatst. Het rood van het jasje stak af tegen het wit van de dragers en het blauw van het plastic. Hannah draaide zich een moment om en keek naar de bomen, naar het spel van licht op bladeren die nauwelijks bewogen. Ze telde in haar hoofd tot tien en ademde. We krijgen haar naam, zei Thomas. We vinden wie ze is. Hannah knikte. Dat is het begin.

Dubois kwam nog even bij hen staan. Ik wil hierna zo snel mogelijk naar het mortuarium. Als er sporen in de snijranden zitten, wil ik die eruit hebben voor de hitte ze doet werken.

Ga, zei Hannah. Wij ronden hier af.

De pers verscheen uiteindelijk als een kleine stoet. Camera's, microfoons, zonnebrillen. Een man in een licht pak probeerde het lint te passeren met een glimlach die hij waarschijnlijk in de spiegel had geoefend. Inspecteur De Wit, kunt u bevestigen dat er sprake is van een ritueel element. Zijn microfoon wees als een vinger.

Geen commentaar, zei Hannah. Haar ogen deden pijn van het licht. Uw vraag suggereert iets wat u niet kunt staven. Wacht op het officiële bericht.

De man wilde nog iets zeggen, maar Thomas stapte net een halve pas naar voren en de man besloot een andere hoek te zoeken.

Ze liep weg van de camera's, langs de rand van de vijver waar het water groen stond. Een eend dreef lusteloos, de snavel half open. Er hing een film over het oppervlak die glansde in het zonlicht. Het rook naar rotting en stilstand. Hannah dacht aan Sarah en aan het woord stilstand. Ze had het altijd gehaat. De wereld moest bewegen om te overleven.

Haar telefoon trilde opnieuw. Een onbekend nummer. Ze aarzelde en nam op.

Met De Wit.

Stilte. Toen een ademhaling. Hannah, ben jij dat. De stem was oud, broos.

Wie is dit,

Maria, zei de stem. Maria van vroeger. Ze slikte. Ik zag iets op mijn telefoon. Een foto van lint en bomen. Ik voelde dat jij daar moest zijn.

Hannah liet zich op een bankje zakken dat brandde aan haar benen. Maria was de vrouw die haar had opgevangen in de maanden na Sarahs verdwijning, toen haar moeder het niet meer had kunnen dragen om Hannah in huis te hebben. Een zacht mens, een veilige plek in een jaar dat als schuurpapier over haar huid had geschuurd.

Ik ben er, zei Hannah. Het is warm.

Ik droomde vannacht van een bos, zei Maria. En van een meisje met een mand.

Hannah kniep haar ogen dicht. Het is toeval, Maria. Drink water. Blijf binnen. Ik bel je later terug.

Doe dat, kind, zei Maria. En Hannah voelde even de oude troost van dat woord. Kind. Voor een moment mocht ze ophouden met hoofdinspecteur zijn.

Ze verbrak de verbinding, stond op en keerde terug naar Thomas. We hebben een beginnende lijst van vermiste vrouwen onder de dertig, zei hij. De laatste vierentwintig uur in Antwerpen en rand. Ik laat foto's printen voor een snelle visuele check straks in het bureau. De Wilde is al begonnen met de joggers en de ochtendwandelaars die in de buurt waren.

Goed, zei Hannah. Ze keek naar het rieten mandje dat nog op de grond stond, afgedekt met folie. Het glom in de zon als iets onschuldigs, ongevaarlijks. Vijf vingers, dacht ze. Vijf.

Je denkt aan Roodkapje, zei Thomas. Geen vraag.

Ik denk aan alles, zei Hannah. Ik denk aan sprookjes die nooit voor kinderen bedoeld waren.

Thomas zweeg even. Daarna zei hij zacht: Je hebt vannacht niet geslapen.

Nee.

Gedronken,

Hannah keek hem aan. Ja.

Hij knikte. Geen preek. Gewoon een feit dat tussen hen in hing als de hitte tussen de bomen.

Ze liepen nog eenmaal het terrein rond, keken onder bankjes, in vuilnisbakken, langs het pad dat naar de uitgang leidde. Een agent kwam hen tegemoet met iets in zijn hand, verpakt in een zakje. Papier, zei hij. Gevonden onder het bankje daar. Hij wees.

Hannah nam het zakje aan. Op het verkreukelde papier stond met een kinderlijke hand een zin geschreven. Blijf op het pad. De letters stampten, alsof iemand te hard had gedrukt met de pen.

Iemand met een ironisch gevoel, mompelde Thomas.

Of iemand die zichzelf geruststelt, zei Hannah. Ze keek naar het bankje. Het stond precies op de grens van zon en schaduw, alsof iemand daar had gezeten en had gewacht tot het moment juist was.

We nemen het mee, zei ze. Laat het op vingerafdrukken en DNA nakijken. Hoewel ze wist dat de hitte en het zweet waarschijnlijk al hun werk hadden gedaan. Toch. Hoop is ook een protocol.

Tegen de middag trok de hitte zich nog feller samen over het park. De lucht tremoreerde boven het pad. De schoonmaakploeg van forensisch begon de laatste markers te verwijderen. Het gele lint werd opgerold en in een plastic bak gelegd. Alsof je de zomer even in een doos schoof en het deksel dichtdeed.

Hannah stond bij de wagen en voelde hoe haar benen zwaar werden. Thomas keek naar haar en dan naar de lucht. We moeten terug naar het bureau. Lijst maken. Namen. Routines. Wat we altijd doen.

Wat we altijd doen, herhaalde Hannah. Ze streek een pluk haar uit haar nek en voelde het zout van zweet op haar vingers.

Ze stapten in. De airco blies lauwe lucht. Thomas zette de radio uit nog voor er nieuws kon binnenvallen. Ze reden zwijgend het park uit. Buiten stond een kleine groep mensen in de schaduw van een

kastanjeboom. Iemand fluisterde en een ander stootte hem aan. Hannah keek niet.

In de spiegel van de zon hing de stad als een fata morgana. Straten trokken aan hen voorbij als rivierarmen. Aan een kruispunt stak een kind met een rode pet over, de rand te groot, de schaduw over zijn ogen. Hannahs hand klemde om de armleuning. Ze liet pas los toen de auto de bocht had genomen.

Op het bureau was de hitte niet veel beter. De ventilatie zuchtte, computers gloeiden en het koffieapparaat droop lethargisch. Hannah legde de foto's van het slachtoffer op tafel en zette er een glas water naast. Ze nam een lange slok en voelde hoe haar maag protesteerde.

We beginnen met identificatie, zei ze. Haar stem klonk vast. Sociale media, vermiste personen, recente aangiftes. Kijk naar het jasje en de kap. Iets aan die stof is niet massaproductie. Misschien tweedehands. Misschien een theaterkostuum. Bel de grotere kostuumverhuurders en vraag naar uitgaande stukken in de voorbije maand. Laat iemand vintagewinkels in de stad afbellen.

Thomas knikte en begon taken te verdelen. De Wilde haalde een stapel formulieren op. Iemand anders ging achter de camera's zitten om beelden van de omgeving van het park door te nemen. We zoeken naar een fiets, zei Hannah. Of een auto die oververhit langs de kant stond. Iets dat te lang bleef waar het niet hoorde. Ze opende een leeg document op haar computer en schreef bovenaan in hoofdletters. Rood jasje. Mandje. Vijf. Geen slepen. Snijwerk exact. Papier met zin. Blijf op het pad. Ze staaarde naar de woorden. Ze waren zo helder en toch zeiden ze nog niets.

Ze voelde hoe haar ogen troebel werden. Ze sloot ze en zag het bos van vroeger. Niet van een echte plek, maar van alle plekken waar kinderen naartoe worden gestuurd in verhalen. Een wolf die

glimlachte met te veel tanden. Een meisje dat de mantel dichter om zich heen trok. En de stem van haar moeder die zei dat het pad de enige veilige weg was.

Maar paden zijn ook sporen, dacht Hannah. En sporen zijn uitnodigingen voor wie ze wil volgen.

Thomas kwam terug met nieuws. We hebben drie vermissingsmeldingen die in leeftijd en postuur kunnen passen. Een student aan de kunstacademie, een serveerster uit Borgerhout en een au pair die gisteren na haar werk niet is teruggekeerd. Namen en foto's liggen hier.

Hannah bladerde door de dossiers en voelde die bekende mengeling van hoop en afgrijzen. Iemand zal hier herkennen. Iemand zal straks huilen. Ze keek naar de foto's en dacht aan de vrouw in het gras, aan het rood en het wit en het zonlicht dat onverschillig op alles scheen.

Er ging een zacht geping door het kantoor. Een mail van Dubois. Eerste observaties, morgenochtend autopsie. Ik verwacht residu van een speciaal soort touw of draad in de wondrand. Iets dat bijna niet rafelt. Ik laat het weten.

Hannah staarde naar het woord draad. Ze dacht aan sprookjes waarin meisjes spinnen, in wolkenkamers zitten, aan speldjes en linten en rokken die vastgehaakt raken aan twijgen. De wereld van sprookjes en die van het bureau kropen naar elkaar toe, centimeter per centimeter, tot ze elkaar zouden raken.

Ze boog haar hoofd, drukte haar vingers tegen haar oogleden tot er sterren verschenen en liet dan haar handen op het bureau vallen.

Dit is het, zei ze tegen niemand in het bijzonder. Dit is het begin.

In de late namiddag stond ze nog eenmaal in het Stadspark. De meeste mensen waren weg. De open plek had weer de leegte van elke andere dag, op een kleurverschil in het gras na waar de

schouwwagen had gestaan. Ze liep naar het bankje waar het papier was gevonden en ging zitten. De zon zakte langzaam, maar het bleef heet. In de schaduw bewoog iets en even dacht ze een kind te zien met een rode kap. Toen was het weg. Gewoon een vrouw met een paraplu tegen de zon.

Ze legde haar hand op het hout van het bankje. Het voelde nog steeds warm.

Hannah stond op en liep traag naar de uitgang. Bij het hek hing het gele lint nog in een slordige knoop. Ze tilde het op, maakte het los en wierp het in de bak voor afval en materiaal. Achter haar waaide een blad van een struik los, draaide in de lucht en kwam aan haar voeten tot stilstand. Het had de vorm van een klein hart. Ze bukte zich en raapte het op. Ze bekeek het alsof het antwoord kon geven op een vraag die ze nog niet had gesteld.

Ze liet het blad weer vallen en liep door. De lucht boven de stad was koperkleurig. De zomer, dacht ze, had besloten dat hij alles wilde zien. En zij zou hem laten kijken. Tot aan het einde.

2 Roodkapje in het Stadspark

De zon stond al hoog aan de hemel toen Hannah en Thomas het Stadspark opnieuw betraden, dit keer niet als eerste ontdekking maar als onderzoekers in volle actie. Het park was veranderd in een mierennest van uniformen, forensische pakken en nieuwsgierige ogen die vanachter lint en bomen toekeken. Het gras, nog steeds droog en breekbaar onder hun voeten, droeg nu de zware geur van ontsmettingsmiddel, gemengd met het ijzerige aroma van opgedroogd bloed. Het tafereel van die ochtend bleef in de lucht hangen, alsof de hitte zelf het vasthield.

Het slachtoffer was inmiddels naar het mortuarium gebracht, maar de plek waar ze had gelegen was zorgvuldig afgebakend. Witte krijtlijnen markeerden contouren in het gras. Een rieten mandje lag nog steeds in een plastic zak te wachten op transport. Hannah's blik bleef eraan haken, ondanks zichzelf. Vijf vingers. Vijf. De echo's van sprookjes bleven rondzingen in haar hoofd. Ze dacht aan Sarah die vroeger met grote ogen naar hun moeder luisterde, terwijl die de donkere sprookjes voorlas waar Hannah vaak slecht van sliep. Roodkapje, de wolf, de lange tanden. De herinnering klauwde aan haar ribben.

Thomas hield haar tegen toen ze dichterbij wilde stappen. "We moeten dit zorgvuldig doen. Alles hier kan een aanwijzing zijn."

Hannah knikte, al was het meer een reflex dan overtuiging. Ze voelde een trekkracht, een onweerstaanbare drang om de plek opnieuw te zien, alsof ze iets had gemist. De echo van Sarah's lach in haar hoofd maakte het nog onrustiger. Het was alsof de tijd hier niet voorbij was gegaan sinds de ochtend, alsof de scène nog steeds in beweging was. Ze knipperde een paar keer met haar ogen, alsof dat de beelden kon wissen, maar ze bleven hangen.

Forensische specialisten waren bezig met het nemen van bodemstalen. Een jonge technicus tilde voorzichtig een kluit aarde in een steriel potje. Hij zag er bleek uit, en het zweet liep van zijn slapen. Hannah herkende de blik: de mengeling van walging en fascinatie. Het was het gezicht van iemand die dit vak nog niet lang deed. Ze keek weg en liet hem spartelen in zijn eigen stilte, wetend dat ook hij na verloop van tijd een pantser zou ontwikkelen. Of breken.

"Inspecteur?" Een agent naderde met een mapje. "We hebben de eerste identificatiemogelijkheid. Er is een jonge vrouw als

vermist opgegeven vannacht. Haar naam is Lien Verstraeten, 22 jaar. Kunstacademie, richting beeldhouwkunst. Haar ouders hebben rond middernacht melding gemaakt dat ze niet was thuisgekomen.”

Hannah nam het mapje aan. Een pasfoto staarde haar aan. Een jong gezicht, onschuldig bijna, met een scherp randje van eigenzinnigheid. Grote ogen, een klein litteken bij haar wenkbrauw. Ze voelde haar keel samentrekken. Het paste. Te goed.

“Hebben de ouders iets vermeld over haar kleding?” vroeg Thomas, die naast haar over haar schouder meelas.

“Volgens de moeder had ze een rood jasje mee, vintage. Ze droeg het vaak, ook al vond de vader het niet geschikt voor de warmte.”

Het was alsof de lucht om hen heen nóg dichter werd. Hannah sloot haar ogen kort. De symboliek was te perfect, te berekend. Dit was geen willekeurige moord. Dit was een boodschap, zorgvuldig verpakt in sprookjesbeeldspraak.

“Laat de ouders komen voor een formele identificatie,” zei Hannah, haar stem vlak. “Maar houd het discreet. Geen pers, geen paniek.”

De agent knikte en haastte zich weg.

Thomas keek haar aan. “Dit wordt groot, Hannah. Als dit uitlekt...”

“Het lekt altijd uit,” onderbrak ze. Haar stem was harder dan bedoeld. “De vraag is niet of, maar wanneer.”

Ze liep naar de rand van het park, waar een oude vrouw met een boodschappentas was blijven staan. Haar gezicht was gerimpeld, haar ogen waterig maar scherp. Ze had de hele tijd zwijgend gekeken. Hannah stapte op haar af. “Mevrouw, hebt u iets gezien of gehoord?”

De vrouw kneep haar lippen samen. “Ik kom hier elke ochtend. Maar vannacht... vannacht was ik ook even buiten. Te warm om te slapen. Ik hoorde stemmen. Geen geschreeuw, maar stemmen. Twee. Een man en een vrouw. Ze klonken dichtbij, maar ik zag niets. Daarna stilte. En later... iets dat klonk als een kinderliedje.”

Hannah voelde haar huid tintelen. “Een kinderliedje? Kunt u dat omschrijven?”

De vrouw dacht na, haar ogen naar de verte gericht. “Iets met wolven. Maar misschien vergis ik me. Het was zacht, alsof iemand neuriede. Ik dacht dat ik droomde.”

Thomas noteerde snel. Hannah knikte dankbaar en liet de vrouw begaan. Ze keek nog even om en zag hoe de boodschappentas tegen de grond tikte, ritmisch, alsof de oude vrouw nog steeds probeerde de melodie te volgen.

De middag sleepte zich voort. De zon stond genadeloos hoog en de lucht hing zwaar, verstikkend. Het park leek te koken. Forensische teams zwegen meer en meer, hun bewegingen traag en vermoeid. Hannah hield zichzelf overeind door telkens kleine details te fixeren. Een rafelrandje aan het lint. Een voetstap in het droge zand. Een blik die net iets te lang bleef hangen bij het mandje.

Agent De Wilde kwam met nieuwe informatie. “Er is een getuige gevonden, een jonge moeder. Ze was gisterenavond met haar peuter in de buurt. Ze zegt dat ze iemand heeft gezien.”

Hannah knikte. “Breng haar hier.”

De vrouw kwam aarzelend dichterbij, haar kind slapend in een buggy. Ze zag er bezweet en vermoeid uit. “Ik wil eigenlijk niet...” begon ze, maar Hannah legde een zachte hand op haar arm.

“Alles wat u zich herinnert kan belangrijk zijn. Zelfs de kleinste details.”

De vrouw beet op haar lip. “Ik zag een man. Hooguit dertig. Hij stond bij de ingang van het park met een boek in zijn hand. Hij las hardop. Het klonk vreemd, alsof hij de woorden proefde. Mijn kindje werd er onrustig van, begon te huilen. Ik dacht dat hij gewoon... apart was. Maar nu...”

“Wat voor boek?” vroeg Thomas.

“Een oud boek. Dikke kft, donker van kleur. Hij hield het vast alsof het iets kostbaars was.”

Hannah voelde een koude golf door zich heen gaan. Ze dacht aan sprookjesboeken, vergeelde pagina's vol gruwel die vaak vergeten waren in de kindvriendelijke versies die tegenwoordig circuleerden. “Heeft u zijn gezicht goed gezien?”

De vrouw schudde haar hoofd. “Te donker. Maar ik herinner me dat hij een litteken had. Hier.” Ze wees naar haar kaaklijn. “En hij glimlachte terwijl hij las.”

Thomas schreef vlug mee. Hannah voelde haar adem versnellen. Dit was geen toeval. Iemand speelde een rol. Iemand maakte van sprookjes realiteit.

Die avond zat Hannah aan haar bureau. Het raam stond open, maar er kwam geen zuchtje wind binnen. Het bureau was bezaaid met foto's van het park, het lichaam, het mandje. Ze legde de pasfoto van Lien Verstraeten ernaast. Een jong gezicht dat nooit had mogen eindigen in zo'n gruwelijk tableau. Hannah voelde haar hart bonzen. Ze wilde de fles whisky pakken die in de onderste lade stond, maar ze hield zich in. Voor nu.

Thomas kwam binnen met een stapel papieren. "We hebben meer. Lien was niet de enige die contact had met het park. Haar vriendinnen zeggen dat ze de laatste weken onrustig was. Ze droomde vaak, sprak over sprookjes, over verhalen die ze niet uit haar hoofd kreeg."

"Wie bracht haar op dat spoor?" vroeg Hannah scherp.

"Niemand weet het zeker. Ze sprak vaag over iemand die ze had leren kennen. Een oudere man, geïnteresseerd in haar kunst. Iemand die veel wist over sprookjes en volksverhalen."

Hannah voelde een koude rilling, dwars door de hitte heen. "We vinden hem. Wie hij ook is, dit is geen toeval."

Ze keek naar de foto van Lien. Achter haar ogen leek een waarschuwing te schuilen, alsof ze het verhaal al had zien aankomen. Hannah drukte haar handen tegen haar slapen. Ze voelde de echo van Sarah weer. Sarah die fluisterde in haar dromen. Sarah die zei: "Pas op, Hannah. De wolf wacht altijd."

De hitte bleef maar hangen. Buiten gloeide de stad. En Hannah wist dat dit pas het begin was.

Tegen de namiddag arriveerden de ouders van Lien in het bureau, bleker dan papier, de moeder met gespannen lippen en een blik die nergens op wilde blijven hangen. De vader liep als een man die net onder water vandaan was gekomen en nog naar adem hapte. Hannah ontving hen in een kleine kamer zonder ramen, alleen een tafel en vier stoelen. Ze had de foto klaar liggen, geen schokbeelden, alleen het gezicht van hun dochter van enkele maanden geleden.

De moeder legde haar vingers op de rand van de tafel. Ze trilden licht. Hannah schoof de foto naar voren. De vrouw keek, een tel maar, en knikte heel langzaam. Geen geluid, geen kreet, alleen een klein schokje in haar schouders. De vader kneep zijn ogen dicht, alsof hij het beeld in zijn hoofd probeerde te verwisselen voor een ander dat minder pijn deed.

Hannah sprak rustig. Ze stelde vragen die telkens als kleine naalden in de stilte prikten. Wat droeg Lien gisteren. Waar ging ze heen. Met wie had ze afgesproken. Alles wat u zich herinnert, zelfs de dingen die onbelangrijk lijken, kan ons helpen.

De moeder vouwde haar handen in elkaar. Rood, zei ze. Ze droeg het rode jasje. Ze zei dat het voelde als een talisman. Onzin natuurlijk, maar zij geloofde dat. Ze was koppig. Dat jasje had ze gekocht in een vintagewinkel op het Zuid, bij iemand die iedereen Tante Noor noemt.

Thomas noteerde de naam. Hannah schreef ernaast: rode stof, origineel of aangepast. Ze vroeg verder. Had Lien de laatste tijd vreemde dingen gezegd. Onrust, dromen, nieuwe mensen in haar leven.

De vader haalde diep adem. Ze sprak over verhalen. Over oude versies van sprookjes. Dat alles ooit wreder was dan wij nu aan kinderen voorlezen. Ze zei dat er waarheid in die wreedheid school. Dat hoorde ik haar nog nooit zeggen. En er was een man. Ze zei dat hij haar had gewezen op een boek dat ze moest zien. Iemand die veel wist over folklore. Ik ken zijn naam niet. Ze lachte er geheimzinnig bij, alsof ze een mentor had gevonden.

Hannah voelde de bekende vermoeidheid als een steen achter haar ogen. Ze bedankte hen, beloofde dat ze alles zouden doen. Ze wist hoe leeg dat klonk, maar ze zei het toch. Ze bood water aan. De moeder dronk niet. De vader nam een slok en zette het glas neer zonder het gezien te hebben. Toen ze de deur uitgingen, bleef er een geur van zonverhitte kleding en zout zweet achter, de geur van mensen die te lang hun adem inhielden.

Thomas leunde tegen de muur. Het past allemaal, zei hij zacht. Kunstacademie, een man met een boek, het jasje.

Hannah knikte. Zij moeten niet als eerste van ons horen dat het inderdaad Lien was, zei ze. Bel iemand van slachtofferhulp. Laat ze niet alleen vanavond.

In de autopsiezaal was het koeler dan ergens anders in de stad. Dubois stond klaar met haar team, handen gewassen, instrumenten scherp als beloftes. Ze begroette Hannah en Thomas kort. Ik ga geen details beschrijven die niet nodig zijn, zei ze. Jullie krijgen mijn verslag. Maar luister naar dit.

Ze tilde een lade open en toonde een klein stukje textiel dat uit de wondrand was gehaald, nauwelijks groter dan een luciferhoofd. Rode vezels, strak geweven, met een glans die niet

bij goedkope stoffen hoort. Er zat ook een glimp zilverkleurige draad tussen. Geen standaard garen. En hier, ze toonde een foto, kleine puntvormige afdrukken langs de rand van de incisie. Een patroon dat kan duiden op het tijdelijk samendrukken van weefsel met een instrument dat lijkt op een klem. Stevig, precies, zonder rafelen. Iemand heeft dit gedaan met vaste hand en kennis van zaken.

Thomas fluisterde het uit. Een arts. Of iemand die lang in een omgeving heeft gewerkt waar snijden routine is.

Dubois knikte. Dat is de meest logische hypothese. Ik ga monsters nemen voor microscopie en sporen. Er zaten minuscule korrels op de huid, niet alleen aarde uit het park. Het lijkt op rond zand, maar met een specifieke mineraalverhouding. Ik wil ze vergelijken met monsters van de vijverrand en de paden.

Hannah bedankte haar en keek nog even naar de foto van de wondrand. De orde in de wreedheid was het ergste. Iemand had de dood als een vak bekeken, als een oefening die je goed kon doen. Ze slikte.

Terug op het bureau deelde Thomas taken uit. De Wilde belde met de vintagewinkel op het Zuid. Binnen een kwartier liet hij weten dat Tante Noor bereid was hen te ontvangen, ook al was het eigenlijk haar sluitingsuur. Ze parkeerde aan een smalle straat waar de stenen warmte afgaven alsof ze eigen ovens waren. De bel aan de deur van de winkel klonk metaalachtig en moe.

Binnen rook het naar oud katoen, talkpoeder en zweet. Rijen jassen, hoeden, jurken, knopen in potten, linten in dozen. Achter de toonbank zat een vrouw van in de zestig met fel geverfde

lippen en haar in een strakke wrong. Ze keek over haar bril. Neem aan dat jullie voor het rode jasje komen, zei ze zonder omhaal. Het hele Zuid praat erover.

Hannah stelde zich voor. De vrouw knikte en trok een lade open. Ik hou kaarten bij van bijzondere stukken, zei ze. Het rode jasje was een vondst. Niet heel oud, maar gemaakt met liefde. Rode wol met satijnen voering. Lien kocht het drie maanden geleden. Ze straalde toen ze het aantrok. Alsof ze eindelijk een huid vond die haar paste.

Thomas vroeg of er iemand met Lien was geweest. De vrouw kneep haar ogen dicht. De eerste keer kwam ze alleen. Later zag ik haar met een man praten aan het rek met oude kinderboeken en prenten, ja, ik heb hier ook een plank met dat soort dingen omdat theaterstudenten soms inspiratie komen zoeken. Hij hield een boek vast dat niet van mij was. Donkerblauwe kaft, goud op de rug. Hij blaadde en tikte met zijn vinger op de pagina alsof hij les gaf. Lien lachte, maar ze zag ook bleek.

Kunt u hem beschrijven, vroeg Hannah.

Middelbare leeftijd, mager gezicht, een litteken langs zijn kaak. Ogen die niet van een pagina loskomen totdat ze klaar zijn. Geen ring, nette handen. Geen ruiker van parfum, eerder iets als oud papier en munt. Ik heb hem hier maar twee keer gezien. Hij kocht niets. Hij keek.

Heeft hij zich voorgesteld,

De vrouw schudde haar hoofd. Hij sprak alsof hij uit een bibliotheek kwam wandelen. Niet uit de mijne, zei ze schamper.

Hannah liet haar kaart achter en beloofde contact. Buiten bleef ze even in de schaduw van de gevel staan. De lucht trilde. De straat was leeg, op een kat na die zijn tong over zijn poot haalde en hen even aanstaarde alsof zij het waren die iets onverklaarbaars deden in deze hitte.

We hebben hem nu uit drie richtingen, zei Thomas. De oude vrouw met de boodschappentas, de jonge moeder, en nu de winkelierster. Een man met een boek, een litteken, een manier van praten als een leraar.

Hannah knikte. Hij zweeft nog, zei ze. We hebben geen naam. Geen adres. Alleen een contour.

Ze reden naar de kunstacademie. Het gebouw lag loom in de hitte, de ramen stonden open, een slap gordijn bewoog als een traag dier. In de hal rook het naar klei en terpentijn. Een docent beeldhouwkunst nam hen mee naar de studio waar Lien werkte. Haar werktafel was een eiland van chaos in een zee van andere eilanden. Potloden, schetsboeken, kleispatten als opgedroogde vlekken.

Hannah sloeg een schetsboek open. Honderden lijnen die op elkaar gestapeld iets vormden dat pas na seconden kijken zichtbaar werd. Een meisje met een kap en een mand. Een boom waar in de bast een gezicht zat verborgen. Een wolf met veel te vriendelijke ogen. Verderop een blad met een lijst woorden die klonken als titels. Blijf op het pad. Sterke tanden. De mand met stenen. Vraag niet naar de zon. Er zat een bladzijde die eruit gescheurd was. De rand had kartels, alsof iemand haast had gehad of boos was geweest.

We missen iets, zei Hannah. Ze keek om zich heen. Er stond een klein kastje met een slotje. Thomas trok een lade open. Leeg,

behalve een bonnetje van een koffiebar en een visitekaartje. Ze pakte het kaartje op. Stadsbibliotheek, afdeling bijzondere collecties. Alleen een algemeen nummer. Aan de achterkant met pen: Maandag en donderdag, na vieren.

Ze belde het nummer. Een beleefde stem nam op. Hannah vroeg naar iemand die buiten de openingsuren bezoekers begeleidde bij oude sprookjesboeken. De stem zei dat dat alleen kon met afspraak. Wie had er dan vorige week een jongedame geholpen met de naam Lien, vroeg Hannah. De stem werd vaag. Namen werden niet zomaar gedeeld. Hannah zette haar stem net iets lager. Dit is een onderzoek naar een dodelijk misdrijf. Elk uur telt.

Er klonk getik op een toetsenbord. Dan een aarzelende concessie. Er is een vrijwilliger in de leeszaal die af en toe helpt bij oude kinderboeken en volksverhalen. Hij is geen vaste medewerker. Hij heet Pieter. Meer kan ik niet zeggen zonder toestemming. Hannah hoorde de aarzelende achter de beleefdheid. Ze vroeg of Pieter er was. Nee, vandaag niet. Morgen misschien. Geen achternaam. Geen contactgegevens.

Thomas keek haar aan. Het is een begin.

Hannah knikte, al voelde het alsof ze een schaduw probeerde te pakken die steeds net buiten haar hand bewoog.

Terug op het bureau had iemand van het team verkeersbeelden opgehaald. Ze keken naar korrelige opnames van een camera die uitkeek over de ingang van het park. De hitte had de lens dof gemaakt, alsof je door melkglas keek. Toch was er iets te zien. Een figuur die stil stond onder de platanen, een boek in de hand. Geen details, geen gezicht. Alleen de houding van iemand die wacht en leest om het wachten te verbergen. Even later doemde

de contour van Lien op, de kap nog niet op, het jasje open. Ze praatte met hem. Het gesprek duurde minder dan een minuut. Dan draaide ze zich om, liep het pad op. De man bleef staan en sloeg het boek dicht. Het beeld sprong en korrelde en toen was hij weg, alsof hij in de schaduw was opgelost.

Hannah voelde haar kaken spannen. Zij loopt vrijwillig mee, zei ze. Geen zichtbare dwang.

Thomas wees naar de tijdstempel. Vier minuten voor zonsopgang. We hebben een raam.

De Wilde kwam binnen met een uitgeprint overzicht van telefoongegevens. De simkaart van Lien had de avond ervoor twee keer contact gemaakt met een nummer dat niet geregistreerd stond. Prepaid, geen naam. De berichten waren kort. De Wilde las voor. Eerste bericht. Park bij de vijver. Vraag niet naar het waarom. Tweede bericht. Blijf op het pad.

Hannah staarde naar de woorden. Het was alsof iemand haar gedachten had opgeschreven. Vraag niet naar het waarom. Blijf op het pad.

Ze vroeg De Wilde het nummer uit te zetten in de netwerken. Als het ooit weer aangaat, wil ik het binnen een seconde weten.

De rest van de avond was een lijst van kleine bewegingen die samen groot moesten worden. Collega's gingen langs bij vrienden van Lien. Een studiegenoot vertelde dat Lien de laatste weken van onderwerp was veranderd. Zij maakte vroeger abstracte vormen, maar plots was het figuratief geworden, meisjes met kappen, bomen met ogen, vissen die leken te zingen. Zij werkte tot laat, soms tot de conciërge haar kwam vragen om op te houden. Zij zei dat ze iets moest afmaken

omdat het anders erger zou worden. Wat erger, had de studiegenoot gevraagd. Zij had haar schouders opgehaald en gezegd dat het verhaal nog bezig was.

Later op de avond zat Hannah alleen in de vergaderkamer. Ze had de ramen opengezet maar de lucht kwam als een warme adem naar binnen. Op tafel lagen de foto's, de kaart van het park met markeringen, het bonnetje van de koffiebar, het kaartje van de bibliotheek. Ze schreef in haar notitieboek. Een man met een litteken. Een boek met donkere kaft. Een tekst die klinkt als instructie. Een meisje dat meeloopt. Vijf vingers in een mandje.

Haar telefoon trilde. Maria. Hannah aarzelde en nam op.

Kind, zei Maria, ik weet dat je het druk hebt. Ik wil niets eisen. Maar ik voel iets in mijn botten en ik vertrouw dat gevoel. Je bent op een pad gezet dat niet voor iedereen zichtbaar is. Als je iets moet weten, bel me dan midden in de nacht.

Hannah sloot haar ogen. Dank je, Maria. Drink genoeg water. Ik kom snel langs.

Ze hing op en staarde naar de kaart van het park. Ze tekende met potlood de route die Lien genomen zou kunnen hebben. Van de ingang naar de open plek. Ze zette een klein kruisje bij het bankje waar de zin op het papier was gevonden. Het lag op de route, precies op een punt waar je moest kiezen. Links naar de vijver, rechts naar het pad dat dieper het park in loopt. Blijf op het pad. Welk pad, dacht Hannah. Het ene pad is leven, het andere is verhaal.

Thomas kwam terug met twee bekers water. Hij ging tegenover haar zitten. Ik ga je iets vragen waar je geen zin in hebt, zei hij.

Hannah trok een wenkbrauw op.

Slaap een paar uur. Ik kan de nachtschift overnemen.

Zij keek naar de foto van Lien. Ik slaap als ik kan, zei ze.

Thomas zweeg even. Daarna vertelde hij dat hij thuis had gebeld maar dat hij niet langer weg kon blijven. Zijn vrouw had het begrepen. Dit werk vrat aan iedereen, niet alleen aan hen. Hij glimlachte kort, zonder vrolijkheid.

Hannah nam een slok en voelde het water als een steen in haar maag vallen. Ze dacht aan de fles in haar lade. Ze dacht aan de geur van whisky die de randen van haar gedachten soms zachter maakte en alles tegelijk waziger. Ze duwde de gedachte weg.

Vlak voor middernacht kwam er een bericht van Dubois. Een eerste bevestiging. In de wondrand zat inderdaad residu van een fijn metalen klem, mogelijk van een oud model dat niet meer standaard in ziekenhuizen wordt gebruikt. Daarnaast sporen van een handcrème met lavendelgeur. Niet veel, maar precies genoeg om te weten dat de dader verzorgde handen had en geen sterke industriezalf gebruikte.

Hannah glimlachte niet. Maar ergens, heel diep, deed dit kleine feit iets met haar. De dader bestond. Hij had handen, gewoontes, keuzes. Hij was geen geest.

De volgende ochtend, wanneer het licht nog bleek was en de hitte opnieuw aan een klim begon, bezochten Hannah en Thomas de koffiebar waarvan het bonnetje in Liens lade lag. De zaak rook naar gebrande bonen en naar zoete melk. De barista herkende Lien meteen. Ze kwam hier vaak, zei hij. Altijd met hetzelfde kaartje, altijd zonder slagroom. De laatste week zat ze

twee keer met dezelfde man. Geen liefdeshouding, meer leraar en leerling. Hij las voor uit een boek en zij luisterde met die blik van haar, alsof de wereld naast haar even stopte met bestaan.

Hannah vroeg of hij iets van de man kon beschrijven. De barista dacht na. Rustig, maar gespannen onder de huid. Een litteken langs de kaak, dat bleef me bij. Ik hoorde hem iets zeggen over de oude versies, dat het slechte in sprookjes nodig is om het goede te begrijpen. Hij sprak bijna lief tegen haar, maar hij glimlachte nauwelijks.

Na het gesprek liepen Hannah en Thomas zwijgend de straat uit. De zon was al op weg naar genadeloos. Hannah voelde het zweet langs haar rug glijden.

We kunnen hem straks uit de bibliotheek trekken, zei Thomas. Met een naam, met beelden.

Hannah knikte. Eerst nog iets anders, zei ze. Lien had in haar schetsboek een lijst met titels. Blijf op het pad, sterke tanden, mand met stenen. Dat zijn geen losse woorden. Dat is een plan. Iemand heeft haar niet alleen de richting gegeven, maar de hoofdstukken.

Ze keerden terug naar het park, hoewel daar niets meer viel te vinden. Soms moest je op de plek staan om de ordening in je hoofd te voelen verschuiven. Hannah liep het pad af dat Lien had genomen. Ze stopte bij het bankje, ging zitten, en keek naar de bocht die daarna kwam.

Als ik iemand wil laten lopen zonder dat ze beseft waar ze heen gaat, dacht Hannah, geef ik haar steeds een reden om niet te stoppen. Het volgende kruispunt, de volgende boom, een liedje dat pas mag eindigen bij de open plek. Zij luisterde. Eerst

hoorde ze alleen haar eigen adem en het verre geraas van de stad. Toen legde ze haar hand op het hout en sloot haar ogen. In haar hoofd klonk een zacht geneurie, niet van buiten, van binnen, van herinnering. Een kinderliedje, maar niet het soort dat je op school leert. Het soort dat oma s zingen als ze te veel hebben gezien. Ze opende haar ogen weer. De zon was genadeloos. Toch voelde ze kippenvel op haar armen.

Thomas stond een paar passen verder, zijn handen in zijn zakken. Hij keek hoe zij luisterde. Hij kende dit bij haar, dit moment waarop intuïtie en observatie elkaar raakten en iets nieuws begonnen.

We gaan naar de bibliotheek, zei ze uiteindelijk. En we nemen iemand mee die altijd beleefd is en nooit dreigt. We willen geen muren opwerpen. We willen een naam.

In de leeszaal van de bibliotheek was het koeler. Het rook naar papier en inkt en naar het geduld van eeuwen. Een medewerker met een naamkaartje bracht hen naar de afdeling bijzondere collecties. In een stille kamer stonden vitrines met boeken die niet zonder handschoenen mochten worden aangeraakt.

De medewerker legde een register op tafel. Vrijwilligers, zei hij, we noteren ze hier. Niet altijd met volledige gegevens, sommige mensen komen al jaren helpen. Er stond een lijst met voornamen en initialen. Bij maandag en donderdag na vieren stond één naam die bleef terugkomen. Pieter M.

Heeft Pieter vandaag een dienst, vroeg Hannah.

De man schudde zijn hoofd. Niet volgens het rooster. Maar hij komt soms onverwacht. Hij kent de weg.

Hannah vroeg of er beveiligingsbeelden waren van de leeszaal en de gang. De man aarzelde, maar toen hij hun legitimaties zag en hoorde dat er een moordzaak liep, knikte hij. Ze bekeken samen de beelden van de vorige week. Op de zwart witte opname zagen ze Lien die aan een tafel zat met een stevig boek voor zich. Naast haar een man van middelbare leeftijd, mager, met een litteken langs de kaak. Geen glimlach. Hij wees met een vinger op de pagina en boog zich af en toe naar haar toe. Ze leken te overleggen. Op een bepaald moment sloot hij het boek, legde zijn hand kort op de kaft alsof hij een belofte deed, en stond op. Lien bleef zitten en keek hem na. Haar gezicht had die blik die de barista had beschreven. De wereld stopte even.

Hannah voelde hoe alles in haar lichaam zich aanspande en tegelijk helderder werd. Ze pauzeerde het beeld, maakte er een still van en vroeg om een kopie. De man knikte en ging naar een kantoor om dat te regelen.

Thomas leunde met zijn handen op de tafel. We hebben hem nu. Niet bij naam, maar genoeg om rond te vragen.

Hannah knikte. Ze hield de still vast alsof die warm kon worden. Ze dacht aan het rode jasje, aan het mandje, aan de vingers, aan de zin op het papier, aan het kinderliedje in de nacht. Dit was hoofdstuk twee van het verhaal dat iemand schreef. Een verhaal dat niet in een boek bleef, maar zich door een stad sneed als hitte door asfalt.

Buiten was de lucht wit van licht. De dag leek geen einde te kennen. Hannah voelde de trek in haar maag die geen honger was. In haar hoofd klonk Maria's stem, zacht, een anker. Je bent op een pad gezet. Kies wanneer je afwijkt en wanneer je volgt.

Ze keek naar Thomas. We gaan nog niet naar huis, zei ze.

Hij glimlachte kort. Dat dacht ik al.

En samen liepen ze de trap van de bibliotheek af, de straat in, de hitte in, de volgende bladzijde van het verhaal tegemoet.

3 De Echo Van Sprookjes

De ochtend begon zonder echte ochtend. Het licht hing bleek boven de stad, alsof iemand de zon had ingeduwd in een pot melk. De hitte van gisteren was niet weggetrokken. Ze had alleen een andere vorm aangenomen, stroperiger, trager, een warme adem die tussen muren bleef hangen. Hannah werd wakker met een liedje in haar hoofd dat ze niet kon plaatsen. Een kinderstem die neuriede zonder woorden. Het stopte pas toen ze rechtop ging zitten en haar voeten op de vloer zette. Het was te vroeg en toch te laat. De wekker had geen zin meer in deze weken. De stad hield geen rekening met tijd.

Ze stond in de badkamer en keek zichzelf aan in de spiegel. De vlekken onder haar ogen leken donkerder dan gisteren. Op de rand van de wastafel lag een oude kam met een paar blonde haren die niet van haar waren. Sarah had ooit hier geslapen, jaren geleden, in een nacht waarop verdriet alle kamers vulde. Het was een detail dat altijd bleef liggen. Ze raapte de kam op en legde hem in een doosje, alsof je zo het verleden kon sorteren.

In de keuken schonk ze water in een glas en zette het tegen haar voorhoofd. Koel was het niet, maar het was iets om tegenaan te duwen. Het liedje in haar hoofd kwam terug, zachter nu, als een verre radio. Ze probeerde de melodie te vangen en het lukte niet. Het liet zich niet vangen. Dat was misschien de bedoeling.

Op het bureau hing de lucht van oude koffie en papier dat te lang had gelegen. Thomas zat al achter zijn scherm. Hij had zijn jasje over de leuning gehangen en zijn mouwen opgerold. Hij knikte zonder op te kijken. De Wilde kwam binnen met een stapel uitgeprinte berichten. De wereld had niet gewacht op hun toestemming. Het park, het lint, de term die iemand op sociale media had opgeworpen, het begon een eigen leven te leiden. Iemand had Verhalenverteller getikt onder een foto van bomen en schaduw, en voor ze het goed wisten, stond het woord op drie sites die graag titels schreeuwen.

Wauters wilde een persmoment, en hij wilde het snel. Hannah voelde haar maag reageren. Ze had pers nodig en haatte pers in gelijke mate. Je moest de stad iets geven, een zin, een richting, anders ging de stad zelf vullen wat jij liet liggen. En toch was elke zin een risico, elke richting een val.

Ze zaten met vier in de vergaderkamer. Hannah, Thomas, Wauters en Claire, de communicatiespecialist. Claire had een koele stem en koele handen. Zij legde een kort plan neer. Geen details over de mise en scène. Wel de vraag om rust en respect. Een verzoek aan burgers die iets gezien hadden, hoe klein ook, om zich te melden. Geen bevestiging van symboliek. Geen namen. Geen cijfers. Niet speculeren. Niet meegaan in labels die opduiken.

Wauters keek naar Hannah. Jij neemt het woord. Kort. Geen open vragen, geen lange antwoorden. Claire zet een korte tekst online, die is voorbereid. Thomas staat naast je maar zegt niets tenzij nodig.

Hannah knikte. Ze streek een pluk haar achter haar oor en voelde hoe haar hand licht trilde. De hitte maakte haar lijf eigenwijs. Het wilde niet luisteren.

In de hal voor de perszaal stonden camera's en microfoons als een bos van zwarte stengels. De lampen van de camera's gaven een koud licht dat niets koelde. Hannah stapte naar de microfoon samen met Thomas. Ze had een stapel kaarten in haar hand, maar ze wist dat ze zonder kaarten ging praten. Kaarten waren voor later.

Ze keek de zaal in en zag gezichten die ze kende. Een man in een licht pak met een glimlach die niets met blij te maken had. Een vrouw met een notitieboek dat al vol stond voor ze iets hadden gezegd. Een jonge gast met een telefoon in plaats van een camera. Ze kon er een spel van maken, wie welke vraag zou stellen, maar ze had geen zin in spel.

Goedemorgen, zei ze. Er is gisteren een misdrijf gepleegd in het Stadspark. Een jonge vrouw is daarbij om het leven gekomen. We onderzoeken dit met de hoogste prioriteit. We vragen iedereen die iets gezien of gehoord heeft, hoe klein ook, om zich te melden. We delen op dit moment geen details omdat dit het onderzoek kan schaden. Er circuleren termen en labels. Ga daar niet in mee. Laat ons werken. Laat de familie rouwen.

Een hand ging omhoog. Is er sprake van een ritueel element. Hannah voelde hoe haar nek gespannen werd. Ze keek naar de microfoon en niet naar het gezicht erachter. We speculeren niet. We volgen feiten.

Een andere hand. Klopt het dat u een link onderzoekt met oude verhalen. Hannah hoorde het woord oude als een sleutel die op een verkeerde deur paste. We onderzoeken alle relevante sporen.

Iemand noemde hardop het woord Roodkapje. Hannah voelde de zaal bewegen, niet fysiek, maar als een bos waarin wind door de kruinen gaat. Ze legde haar handen op de rand van de

lessenaar. Het is niet aan ons om symboliek te duiden in het openbaar. Dat helpt niemand.

Ze rondde af. De vragen bleven bewegen alsof ze nog een lichaam nodig hadden om op te vallen. Thomas ging een half stapje naar voren en dat was genoeg. Ze liepen de zaal uit langs de zijkant, door een gang waar het koel leek omdat het donker was. Buiten was het licht weer alles wat bestond.

Claire haalde adem. Prima. Kort, stevig, niets weggegeven. Maar het label zal blijven. Vergeet dat niet.

We vergeten niets, zei Thomas.

Op het bureau zat een stagiair achter drie schermen te kijken naar woorden die door de stad gleden. Hashtags, beelden, meningen die als druppels zweet van een voorhoofd vielen. Hannah liep langs en zag hoe snel indrukken een vorm krijgen, hoe snel iemand begint te wijzen. Iemand had een kinderriempje opgenomen met een vervormde stem en het was al duizend keer gedeeld. De woorden deden haar denken aan de oude vrouw met de boodschappentas. Iets met wolven. Iets met wachten. Ze vroeg de stagiair om de herkomst te traceren. De jongen bladerde door logjes en grafiekjes en zei dat het waarschijnlijk een account was van een groep die poppenvoorstellingen deed, dat het geluid uit een repetitie kwam en dat de timing toeval was. Een afleiding. Een zijpad. Hannah knikte. Zijpaden horen erbij. Je moet leren zien welke naar de rivier leiden en welke naar zand.

Dubois belde met haar eerste bevindingen uit de autopsiezaal. Niet op luidspreker. Direct met Hannah. Haar stem was kalm. De hartslag van het onderzoek lag in die kalmte.

Geen klassieke verdoving gevonden in het bloed, zei ze. Geen sporen van gangbare middelen. Er zijn fijne kneuzingen op de schouders die kunnen wijzen op stevig vasthouden, maar niet lang. Geen aanwijzingen dat ze zwaar is geslagen. De incisie is primair. Dood door bloedverlies en shock. Er zijn microvezels van rode stof in de wondrand, wat je eerder al vermoedde. En iets dat lijkt op een glimp van metaal, mogelijk van een klem die het weefsel kort heeft vastgehouden. Verder een lichte geur van lavendel aan de huid, niet duidelijk of van het slachtoffer of van degene die haar heeft aangeraakt. Ik stuur zo het voorlopige verslag.

Hannah bedankte haar en schreef lavendel in haar notitieboek. Ze dacht aan handen die ruiken naar iets dat rust moet geven en aan een scène die het tegenovergestelde is van rust. Het contrast bleef bij haar hangen.

De ouders van Lien wilden dat haar kamer niet werd opgehaald door mensen die niet luisterden. Ze vroegen Hannah en Thomas zelf te komen. Het was laat in de middag toen ze in het appartement kwamen, een verdieping op in een gebouw dat afbladderde langs de randen. De vloer kraakte in de gang. De moeder deed de deur van Liens kamer open alsof ze een kerk betrad. Er hing een geur van potlood, klei en een vleugje parfum dat Hannah niet kon plaatsen. Op het bureau lag een schetsboek open. Het papier was vol drukke lijnen die bij elkaar meisjes en bos vormden.

Hannah ging zitten op de rand van het bed en liet haar vingers over de rand gaan. Ze keek naar een prikbord aan de muur. Foto's, kaartjes van tentoonstellingen, een toegangskaart van de bibliotheek, een klein stukje stof dat met een punaise was vastgezet. Rood. Ze stond op en bekeek het van dichtbij. Het was een reepje uit het jasje, dat zag je aan de satijnen glans. In